

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Παρασκευή 13 Αυγούστου 1949 (Π.Ο.Η.)
Έτος β'. Αριθ. 70 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 500

Γραφεία: Όδός Χαλκοκονδύλη 7 - Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ο Έπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Έξάμηνος δραχ. 7.000 - Έτησία δραχ. 12.000
Έξωτερικού: Έξάμ. δολ. 2.50 - Έτησία δολ. 5

ΧΑΙΡΕ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΑ

Έάν ο Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός υπήρξεν ο ένανθρωπήσας Θεός, ή 'Υπεραγία Θεοτόκος υπήρξε ο άποθεωθεις άνθρωπος. Άνθρωπος κατά φύσιν ήδυνήθη νά κατανικήση την ανθρωπίνην φύσιν. Ούτω νικήτρια πλέον της φύσεως και τοῦ κόσμου άνεδείχθη Θεϊον παλάδιον, εις τό όποϊον ένώκησε ούχι άπλως θεία τις δύναμις, άλλ' αὐτός οὗτος ο Θεός. Έν τῷ προσώπῳ της συνεργάζονται άρμονικῶς ο Θεϊος και ο άνθρωπινος παράγων. Ο Θεϊος παράγων, προγνωστικῶς ένεργῶν, καλεϊ αὐτήν άπό τά βάθη τῶν αἰώνων και καθορίζει την άποστολήν αὐτης διά τοῦ στόματος τοῦ προφήτου 'Ησαΐου λέγοντος «Ίδοῦ ή παρθένος έξει έν γαστρὶ και τεξεται υἱόν και καλέσουσι τό όνομα αὐτοῦ 'Εμμανουήλ». Ο δέ άνθρωπινος παράγων, ένεργῶν κατ' έλευθέραν και άβίαστον θέλησιν, καθαίρει έαυτήν άπό παντός μολυσμοῦ, άνθίσταται κατά τοῦ ήθικοῦ έκπεσμοῦ της έποχης της και άνέρχεται οὕτω εις τά έπίπεδα της ύψηλοτέρας και καθαρωτέρας πνευματικης ζωης.

Εις τό υπέρτιμον και πάγγαλον τοῦτο πρόσωπον, ή ανθρωπότης όφείλει την ένσάρκωσιν τοο Θεϊου Λόγου. Αὐτη κατά τρόπον ύπερφυσικόν έκυφόρησε, έγαλούχησε και έξέθρεψε τόν ένα της Τριάδος, παραμείνασα παρθένος. Άνεδείχθη όχι μόνον ή Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, άλλ' έν γένει ή Μήτηρ της Ζωης. Διά τόν άνθρωπον δέν ύπάρχει προσφιλεστερα έννοια, άπό την έννοιαν της Μητρότητος, άλλ' οὔτε και έγύτερον αὐτῷ πρόσωπον, άπό τό πρόσωπον της Μητρός. Έξύμνησε την Μητέρα παντοῦ και πάντοτε. Τόσον όμως ή έννοια της Μητρότητος όσον και τό πρόσωπον της Μητρός, κατεχώθησαν έπικινδύνως υπό την τέφραν της διεφθαρμένης ειδωλολατρείας. Πλανώμενος εις

τά σκότη της άμαρτίας, παρεσύρθη όπισθεν της δυσώδους και αίσχρῆς 'Αφροδίτης και περιεφρόνησεν την Θεότητα της Μητρότητος. Η κατάστασης αὐτη έσχε πολλές και θλιβεράς συνεπειάς επί τῶν ήθικῶν και κοινωνικῶν σχέσεων τοῦ ατόμου.

Άλλ' Ίδοῦ! εις τό έπικίνδυνον σημείον της ανθρωπίνης Ίστορίας έμφανίζεται ή ύπεραγία Θεοτόκος. Τά υπέροχα συμπλέγματα της Γαλακτοτροφούσης και Γλυκοφιλούσης, τά όποια τόσον έπιτυχῶς απέδωσε και διαίωνισε ή Χριστιανική Τέχνη, άποτελοῦν τά αἰώνια και άκατάλυτα σύμβολα της Μητρότητος και ένισχύουν άκατανίκητως τό κύρος και τό γόητρον της Μητρός.

Τό γεγονός δέ της Θεομήτορος (Μητρός τοῦ Θεοῦ) άποβαίνει πηγή έλπίδος και παρηγορίας διά τόν άνθρωπον. Έπιζητεϊ μεσίτην και πρεσβευτήν παρά τῷ Θεῷ. Τοιοῦτον δέ άνευρίσκει πρόθυμον και παρήγορον έν τῷ προσώπῳ της Θεοτόκου. Εύκόλως και εύχαρίστως ο άνθρωπος έκμυστηρεύεται τοῦς πόνους και τοῦς πόθους του εις την Θεοτόκον. Πολλάκις δακρύει πρό της Σεπτης είκόνος Αὐτης. Εις τοῦς μεγάλους δέ κινδύνους και ο πλέον άδιάφορος τύπος έπικαλεϊται την βοήθειάν της κραυγάζων «Παναγία μου».

Η ύπεραγία Θεοτόκος απέβη τό κεντρικώτερον σημείον της θρησκευτικης ζωης, κατέχουσα «τά δευτερεία της Τριάδος». Δι' ήμάς δέ τοῦς Έλληνας συνεδέθη ένωρίτατα μέ την έθνικήν ήμών συνείδησιν. Αί προσωνυμια «ΰπέρμαχος Στρατηγός», «Πορταΐτισσα», «Γρηγορούσα», κ.ά., άπεδόθησαν Αὐτῇ υπό της εύσεβοῦς Έλληνικης ψυχης εκφράζουσai ποικίλας και άναριθμήτους εκδηλώσεις ιδιαιτέρας στοργης και αγάπης της Θεοτόκου προς την

πατρίδα μας. Τέλος καὶ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ μὴνὸς Αὐγούστου ἔχει ἀφιερωθῇ πρὸς τιμὴν τῆς. Τὸ Δεκαπενταύγουστον μὲ τὰς παρακλήσεις του, ἀποτελεῖ ἀξιόλογον περιοχὴν τοῦ ἐθνικο-θρησκευτικοῦ ἡμῶν βίου, ἣτις παρ' ὅλην τὴν βραχύτητά της καλύπτει ὁλόκληρον περίοδον.

Καὶ ἐφέτος ὅπως καὶ ἕκαστον ἔτος διανύομεν τὴν περίοδον τοῦ Δεκαπενταυγούστου. Οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν μᾶς καλοῦν καὶ πάλιν νὰ γονυπετήσωμεν πρὸ τῆς Παντανάσσης μας, καὶ νὰ κραυγάζωμεν Αὐτῇ γοερῶς «Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε». Μάλιστα· πολλοὶ κίνδυνοι μᾶς ἀπειλοῦν. Ὁ κίνδυνος τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ προκύπτοντα δεινὰ. Ὁ κίνδυνος μᾶς διεθνoῦς συρράξεως μὲ ὅλα τὰ θλιβερά αὐτοῦ ἐπακόλουθα. Ὁ κίνδυνος τῶν φοβερῶν θεομηνιῶν, ὅπως ὁ σεισμός τῆς Χίου καὶ τῆς Ἀμερικῆς, τοὺς ὁποίους ἀδυνατεῖ τελείως νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ ἐπὶ ἡμερῶν ὑψηλοφροσύνη τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγωῖσμοῦ. Πλήττεται ἡ γῆ καὶ σειέται μὴ ἀνεχομένη πλέον τὰ ποταπὰ καὶ ρυπαρά θεάματα, τὰ ὁποῖα καθημερινῶς ἐξελίσσονται ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Γῆς.

Ἐάν δὲ εἰς τοὺς γενικοὺς αὐτοὺς κινδύνους, προστεθῶσιν καὶ οἱ κίνδυνοι ἐνὸς ἐκάστου ἀτόμου, τότε ἀντιλαμβάνεται τις τὴν ἐπικαιρότητα τῆς γοερᾶς ἐπικλήσεως : «Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε». Πόσους κινδύνους ἀντιμετωπίζει ἡ παρθένος κόρη, διὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν ἀγνότητά της ; Πόσους κινδύνους συναντᾷ ἡ εὐσεβὴς Μήτηρ διὰ νὰ μορφώσῃ τὰ τέκνα της «ἐν παιδείᾳ καὶ νοῦ-θεσίᾳ Κυρίου» ;

Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας πόσαι μητέρες γονυπετεῖς πρὸ τῆς σεπτῆς καὶ παρηγόρου εἰκό-νος, προσφέρουν τὸ δῶρον τῶν με λυγμοῦς καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τὰ προσφι-λῆ τῶν τέκνα, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἰδρώτος τῶν, ἀνήγαγον τὴν ἔννοιαν τῆς Πατρίδα εἰς τὸν πρεπὸν Ὀλυμπον τῆς Ἡθικῆς ὁλβιότητος καὶ Ἐθνικῆς δόξης!

Ὅλοι λοιπὸν εὐχαρίστως ἅς προστρέξωμεν εἰς τὴν προστατίδα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἅς ἐπιζητήσωμεν τὴν προστασίαν της, διότι εἶναι «προστασία ἀκαταίσχυντος», ἅς ἀναπτύξωμεν τὸ πρόβλημά μας, τὸ παράπονόν μας, τὸν πόνον μας καὶ ἅς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ ἐπιζητουμένη λύτρωσις δὲν θὰ βραδύνῃ.

Ἀρκεῖ βεβαίως πρὸ τῆς εἰσόδου μας εἰς τὰ ἱερὰ τῆς πίστεως τεμένη νὰ ἀποθέσωμεν τὸν ἐγωῖσμόν, τὴν ἀπιστίαν, τὴν ἀσέλγειαν καὶ νὰ ἀναλάβωμεν τὴν ταπείνωσιν, τὴν πίστιν, τὴν ἀγνότητα.

Πάντα δὲ ταῦτα ἅς τὰ προσφέρει ἡ καρδιά μας ὡς δῶρα εἰς τὴν ἀγνὴν Θεομήτορα, τὰ δὲ χεῖλη μας ἅς ψελλίζουν εὐλαβῶς «Χ α ἱ ρ ε Π α ν τ ἄ ν α σ σ α».

ΔΙΕΦΘΟΡΟΝ ΕΙΚΡΙΤΟΝ ΑΠΟΦΕΙΣ

ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας
κ. Χριστοφόρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τόσον εἶναι τοῦτο ἀγαπόφρευκτον, ὥστε, διὰ νὰ μὴ γίνῃ καταφανὲς τὸ ὀλίσιμα, ἐφρόντισαν οἱ μεταρρυθμισταὶ νὰ δηλώσωσι στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ὅτι δὲν μεταρρυθμίζουσι καὶ τὸ Πάσχα. Τοῦτο δ', ὁμοίως δὲν ἐτόλμων νὰ μεταρρυθμίσωσι καὶ τὸ Πάσχα ἄνευ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν τοῦ ἡμερολογίου μεταρρυθμί-σιν, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη καὶ τὸ Πάσχα νὰ μεταρρυθμισθῇ. Οἱ καθολικοὶ, συνεπέστεροι τῶν ἡμετέ-ρων μεταρρυθμιστῶν, καὶ εἰλικρινέστεροι, καὶ θαρ-ραλέωτεροι, καὶ ὀλιγώτερον ὑπουλοὶ, δὲν ἐστάθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ μεταρρυθμίσαν καὶ τὸ Πάσχα, μετὰ τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου. Καὶ οἱ ἡμέτεροι μεταρρυθμισταί, ὅπου ἐνόμισαν, ὅτι δὲν γίνονται ἀντιληπτοί, μεταρρύθμισαν καὶ τὸν πα-σχαλίων κανόνα. Διότι, ἐὰν συμφωνῶσι μετὰ τῶν συν-τηρητικῶν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς τελέσεως τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐκ τούτου ἐξαρτωμένων κινητῶν εορτῶν δὲν θάδυναται ὁμοῦ νὰ συμφωνήσωσι καὶ ὡς πρὸς τὰ Εὐαγγέλια, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκονται τὰς Κυριακὰς τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ καὶ καθ' ἑξ ἡμέρας συμπλήττου-σιν εορταὶ ἀκίνητοι μὲν, εἰς ἄλλην ὁμοῦς ἡμέραν ἐορμαζόμεναι παρὰ τοῖς νεοημερολογιακοῖς καὶ εἰς ἄλλην παρὰ τοῖς συντηρητικοῖς, ἔνεκα τῆς διαφορᾶς δεκατριῶν ἡμερῶν μετὰ τῶν δύο ἡμερολογίων. Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἀναγινώσκονται αἱ εὐαγγελικαὶ περι-καπαὶ συμφώνως πρὸς τὸ Πασχάλιον, ὅπως τοῦτο ἔως πέραι ἐγένετο, (Σ. Π. ἐννοεῖ τὸ 1924) τοῦτο δὲν εἶναι προσβολὴ κατὰ τοῦ πασχαλίου κανόνος; Ἄν εἶναι ἀθέτησις αὐτοῦ, ἔστω καὶ ἐν μέρει; δὲν εἶναι ἀθέτησις πρὸ παντὸς τοῦ ἔως τοῦδε παραδεδε-γμένης ἐκκλησιαστικοῦ τυπικοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ ἡμε-ρολογιακοὶ κανυχῶνται ὑποκριτικῶς ὅτι δὲν ἐθίξαν; Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Πάσχα, ἥτοι ἡ ἡμέρα τῆς τελέ-σεως αὐτοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ εορτῶν, θὰ θιχθῇ ἐξ ἀπορίας ὑπὸ τῶν μεταρρυθμιστῶν ἐὰν ἐφέτος, (Σ. Π. ἐννοεῖ τὸ 1925) ἐλπίδι ἡ φόβῳ τῆς συγκλή-σεως ἐν Ἱεροσολύμοις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁ-ποία θὰ ἔλυνεν αὐτό, δὲν ἐθίχθη, θὰ θιχθῇ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔτος ἀσφαλῶς, καὶ δὴ ἄνευ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν θὰ συνέλθῃ, καὶ θὰ αὐτοὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' ὧν καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐξαρτῶνται, μᾶς δια-βιβάζωσιν.

Ἀλλ' ὅ αν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς τελέσε-ως τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐκ τούτου ἐξαρτωμένων κι-νητῶν εορτῶν τροποποιηθῇ τὸ Πασχάλιον ἄνευ Συ-νόδου Οἰκουμενικῆς, τότε τί ἐκ τοῦ πασχαλίου κα-νόνα θὰ ὑπολειφθῇ ἀπρόσβλητον ὑπὸ τῶν νεοημε-ρολογικῶν; Ἡ γενομένη ἡμερολογιακὴ μεταρρύθ-μισις κατὰ τοσοῦτον ἐληρέασε τὸν πασχάλιον κανό-να, ὥστε ἀφ' ἐνὸς μὲν ἠνάγκασε τοὺς ἐν αὐτοῖς ποι-μενας νὰ καθορίζωσιν ἐπὶ συνδικτικῆς συνεδριάσεως αἱ εὐαγγελικαὶ περικαπαὶ ἐκάστης Κυριακῆς, (ὅσα περικαπαὶ ἐν Ἐκκλησίᾳ ἔτος Β' ἀριθ. 28, σελ. 217

καὶ ἀλλαχοῦ), ὅφ' ἐτέρου δὲ νὰ ἐκδίδωσιν ἐγκυκλίους, δι' ὧν νὰ πληροφοροῦσιν τὰς τε ἀδελφὰς Ἐκκλησίας καὶ τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1925 θὰ τελεσθῇ τὸ Πάσχα συμφώνως πρὸς τὸ παραδεδομένον πασχάλιον. Τὶ ταῦτα ἀποδεικνύουσιν εἰ μὴ ὅτι καὶ ὁ πασχάλιος κανὼν καὶ εἰς τὸ μέρος τῶν ἀναγνωσθησομένων εὐαγγελίων προσεβλήθη, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα ἐν προσεχούσιν μέλλονται θὰ τροποποιηθῇ, συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μεταρρυθμιζομένου ἡμερολογίου; Ἀλλὰ μήπως καὶ τὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων νηστείαν κατὰ τὸ 1924 δὲν ἠναγκάσθησαν οἱ μεταρρυθμισταὶ νὰ συντομεύσωσι; ποίος δέ, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ἀπλουστάτων χριστιανῶν, ἀναγινώσκων τὸ πασχάλιον ἐκάστου ἔτους, δὲν εὐρίσκει ἐν αὐτῷ καθοριζόμενον καὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ διαρκέσῃ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ νηστεία αὕτη; Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ καθορισμὸς τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ πασχάλιου κανόνος, καί, ἐπομένως, ὅτι ἡ παράβασις τούτου εἶναι παράβασις καὶ αὐτοῦ τοῦ κανόνος; Τοῦτο ἀκριβῶς συναισθανόμενος ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Ἐκκλησίας» διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν, καὶ ὡς πρὸς τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κατὰ τοῦ πασχάλιου κανόνος ἀσέβειαν τῶν νεοημερολογιακῶν, λησιμονῶν δὲ καὶ τὴν ἰδίαν ἰδιότητα αὐτῆς τῆς «Ἐκκλησίας», ἐν ἣ ἡ γράφει, ἐτόλμησε νὰ υἱοθετήσῃ ἀνοησίας ἀνευθύνου χρονογράφου, καί, χλευάζων τὰ ἱερά, νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὡς νηστείαν τῶν *«εὐράδων καὶ τῶν μακάληδων»* τοῦ Φαναρίου. Οὐα κατάπτωσις!

Καὶ οἱ τόσῃ περιφρόνησιν πρὸς τὸν ὅλον πασχάλιον κανόνα ἐπεδεικνύοντες καὶ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων οὕτως ἀσεβῶς καταχλευάσαντες, τολμῶσι νὰ διατυμπανίσωσιν, ὅτι, ὑπερθεματίζοντες εἰς ζῆλον ὑπὲρ τῶν παραδόσεων τῆς Ὁδοῦ τοῦ Ἐκκλησίας, ἐπανεφέρουν διὰ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου τὰς τε ἡμερομηνίας καὶ τὰς ἐορτάς εἰς τὰ πραγματικὰ αὐτῶν χρονικὰ σημεῖα!

«Ἡ Ἐκκλησία, λέγουσι διὰ τοῦ ἀρθρογράφου τῆς «Ἐκκλησίας» οἱ νεοημερολογιακοί, ὥρισε νὰ ἐορτάζηται ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων τὴν 25ην Δεκεμβρίου. Τοῦτο ἀναντιρρήτως ἀποτελεῖ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλ' ὅταν ἀποδεικνύηται, ὅτι ἡ 25 Δεκεμβρίου τοῦ ἐσφαλμένου ἡμερολογίου δὲν εἶναι πρᾶγματι 25 Δεκεμβρίου, ἀποτελεῖ παράβασιν τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐορτασμός, ἐν ἐπιγνώσει τοῦ σφάλματος, ἀποτελεῖ ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀληθείας καὶ κατὰ τῆς πραγματικότητος, τῆς προσπιπτούσης εἰς τὴν ἀνθρώπινην αἴσθησιν καὶ γνῶσιν. Διότι ἕνεκα τοῦ σφάλματος τοῦ ἡμερολογίου, ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων συμπίπτει πλέον οὐχὶ κατὰ Δεκέμβριον, ἀλλὰ κατὰ Ἰανουάριον. Ἀπὸ τοιαύτης παραβάσεως προφυλάσσει ἡ γενομένη ἤδη διόρθωσις». Ὡστε, κατὰ τὸν ἀρθρογράφον τῆς «Ἐκκλησίας», ἔδει νὰ περιφρουθῇ ὅλη ἡ χορεία τῶν πατέρων καὶ διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, οἵτινες συνέθεσαν τὸν πασχάλιον κανόνα καὶ πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποίησαν τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, μὲν τῶν διαδόχων αὐτῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐσεβά-

σθησαν τοὺς πατέρας αὐτῆς καί, συνεχίζοντες τὴν ἐντολήν, προσήρμοσαν ὅλην τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τὰς ἐορτάς, τὰς ἀκολουθίας, τὰς εὐαγγελικὰς περικοπὰς, τὰς νηστείας, τὸ ὅλον ἐν γένει τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Ἰουλιανὸν ὡσαύτως ἡμερολόγιον καὶ αὕτη ὅλη ἡ περιφρόνησις διατί; διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ μὴ περιπέσωμεν εἰς τὸ φοβερόν, κατὰ τοὺς νεοημερολογιακοὺς, λάθος καὶ ἐορτάσωμεν τὴν 25 Δεκεμβρίου, ἤτοι τὰ Χριστουγεννα, κατὰ τὰ λεγανθασμένα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δεδομένα, ὁπότε ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων δὲν θὰ τελεσθῇ τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν, καθ' ἣν ὑπὸ τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας διετάχθη! Δὲν σὰς φαίνεται παράδοξος, ἂν μὴ τι ἄλλον χεῖρον, ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ συλλογίζεσθαι τῶν νεοημερολογιακῶν; Νὰ περιφρονήσωμεν μὲν τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καθ' ὅλα τὰ ἄλλα, ἀπὸ πρωτοφανῆ δὲ στενὴν ἀντίληψιν νὰ προσέξωμεν μόνον, μήπως ἐπιστημονικῶς, ἀστρονομικῶς, κάμωμεν λάθος καὶ δὲν ἐορτάσωμεν τὰ Χριστουγεννα τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, τὴν ὁποίαν ἡ παράδοσις διέταξε; Θὰ τὸ πιστεύσῃτε ὅμως ὅταν σὰς πληροφορήσωμεν, ὅτι ὁ αὐτὸς ἀρθρογράφος τῆς «Ἐκκλησίας», ὀλίγους στίχους προηγουμένως ἔχει τὴν θρασυτητα διὰ τοιαύτην στενὴν καὶ ἡλιθίαν ἀντιληψιν νὰ κατηγορῇ τοὺς συντηρητικούς; Ἀκούσατε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς ἅπαντα τὰ ὄφ' ἡμᾶς Παραρτήματα, ὅτι δέον νὰ μᾶς γνωρίσωσι τὸν ἀριθμὸν ἡμερολογίων (τοίχου—ἐγκολπίων—τσέπης καὶ χαρτονίων) τῶν ὁποίων ἔχουν ἀνάγκην τὰ ἐκκλησιασμάτα τῶν.

Εἰς οὐδὲν Παραρτήμα θὰ ἀποσταλοῦν τοιαῦτα ἐὰν προηγουμένως δὲν παραγγείλουν, οὔτε θὰ δεχθῶμεν ἐπιστροφὰς ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν παραγγεληθέντων.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Γνωστὸν ποιῶμεν τοῖς Γ.Ο.Χ. ὅτι κατ' αὐτὰς ἐτυπώθησαν οἱ βίοι καὶ αἱ ἀκολουθίαι τῶν ἁγίων ἐνδόξων νέων δισιομαρτύρων *Εὐδυνίου Ἰγνατίου καὶ Ἀνακίου καὶ Ἰακώβου καὶ Διονυσίου τῶν ἀσκησαμένων εἰς τὴν Ἰβηρητικὴν Σκήτην τοῦ ἁγ. Ὁρους εἰς ἐν βιβλίον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνακίου Χ. Παππά ἡγουμένου τῆς Μονῆς ἁγ. Νικολάου Παιανίας Ἀττικῆς εἰς χάριν καλὴν καὶ μὲ στοιχεῖα κανονικά.*

Πωλοῦνται ἀντὶ 10.000 δραχ. ἕκαστον πρὸς βοήθειαν τῆς Μονῆς καὶ εὐρίσκονται εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῶν Γρησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ καὶ περιχώρους ὡς καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου, Χαλκοκονδύλη 7, Ἀθήναι.

Ἐμβίσματα Συνδρεμόν

Ἐμβίσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διακρίτας

κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως 1ῳ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος, κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

— Διευθυντής Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

ΑΝΕΚΚΛΑΛΗΤΟΣ ΔΟΞΑ

«Μεταμορφωσθε τῇ ἀνακαινίσει τοῦ νοῦς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς, τί τὸ θέλημα Θεοῦ, τὸ ἀγαθόν, τὸ εὐάρεστον καὶ τέλειον».

(Ἀποστολικόν)

Τὸ Θαβώρ δὲν εἶναι μόνον ἓνα ὄρος εἰς τὴν Παλαιστίνην. Εἶναι συγχρόνως καὶ ἓνα σταθμὸς εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ ἀπεκαλύφθη εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους τῆς ἀνθρωπότητος, ἐλάχιστον μέρος τῆς ἐπουρανίου Δόξης. Εἰς τὸ ὄρος αὐτὸ ἠνοιχθῆναι τὴν Οὐρανὸν καὶ ἐπεδείχθη εἰς τοὺς θνητοὺς ὁφθαλμοὺς, τὸ μεγαλεῖον τῶν κόσμων καὶ τῆς ἀθανασίας καὶ τοῦ Φωτός. Ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς κορυφῆς ὁ Γλυκύντατος Ἰησοῦς, ὁ διὰ τῶν τραυμάτων του θεραπεύσας καὶ διὰ τῆς ἀγάπης του ἀνυψώσας, ὁ θεάνθρωπος λυτρωτής, ὁ γνωρίσας καὶ ἀγνοηθεὶς, ἀπέδειξε εἰς τοὺς προσφιλεῖς του μαθητὰς ὅτι προέρχεται ἀπὸ ἓναν ἄλλον κόσμον καὶ ἔχει ἀποστολὴν εὐγενεστέραν καὶ ὠραιότεραν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀπέδιδον συνήθως εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ του. Ἐὰν εἰς τὰ παρὰ τῆς Γαλιλαίας τὸν ἐγνώρισεν ὁ κόσμος ὡς εὐεργέτην, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Θαβώρ τὸν ἐγνώρισεν ὡς Θεόν. Εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνην «ἐλαμψεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς».

Ἐξαστάπτουσα καὶ καταφαιδρύνουσα λαμπρότης τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς Θεότητος Ἡλίου καὶ Φῶς ἀπεικονίσας τῆς Θείας οὐσίας. Οὕτε τὸν Ἡλίον δύναται τις νὰ ἴδῃ καίτοι φωτίζεται ὑπ' αὐτοῦ· οὕτε τὸ φῶς νὰ προσδιορίσῃ καίτοι ἐν αὐτῷ ζεῖ καὶ κινεῖται. Εἰς τὴν ὅλην αὐτὴν εἰκόνα τοῦ Θαβωρείου προστίθεται καὶ ἡ λευκότης. «Τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ». Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀπεικόνισις τοῦ οὐσιωδεστεροῦ ἡθικοῦ στοιχείου τῆς Θεότητος, τῆς ἀγιότητος. Δὲν ἀνέχεται ἡ λευκότης τὴν ἐλάχιστην κοιλίδα δὲν ἀνέχεται καὶ ἡ ἀγιότης τοῦ Θεοῦ τὴν ἐλάχιστην ἁμαρτίαν.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποβαίνει πηγὴ τρυφῆς καὶ ἀνεκκλήτου χαρᾶς. Ὁ ἀπλοϊκὸς Πέτρος, ὁ «ἀφήσας πάντα καὶ κατακολουθήσας τῷ Ἰησοῦ» λέγει «καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὥδε εἶναι».

Εἶναι καλὸν νὰ εὐρισκώμεθα εἰς τὸ περιβάλλον αὐτὸ τῆς ἀνεκκλήτου Δόξης. Εἶναι καλὸν νὰ καταναγκάζωμεθα ἀπὸ τὸ Φῶς καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς Θεότητος. Εἶναι καλὸν νὰ εὐρισκώμεθα πλησίον σου Γλυκύτατε Ἰησοῦ. «Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὥδε εἶναι». Πόσον δίκαιον ἔχεις Πέτρε!

Μεταμόρφωσις! καὶ τί δὲν ἐκφράζει ἡ λέξις αὕτη; Ὀλόκληρον τὴν ἀνεκκλήτην Δόξαν τοῦ Μεταμορφωθέντος, ἡ ὁποία ἐὰν ἐπὶ τῆς γῆς κατέλαβε ὀλίγας μόνον στιγμὰς, μετὰ θάνατον θὰ ἀποτελέσῃ τὸ οὐσιώδες περιεχόμενον μιᾶς ζωῆς αἰωνίου καὶ ἀ-

θανάτου.

Μεταμόρφωσις! εἶναι ἡ ἀπόδειξις, μιᾶς ἀπεράντου δυνάμεως, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Μεταμορφωθέντος.

Μεταμόρφωσις! ἡ πηγὴ μιᾶς ἀνεκκλήτου ὠραιότητος καὶ μιᾶς ἀνεκφράστου γλυκύτητος, χάριν τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ κραυγάζει ὡς ὁ Πέτρος: «Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὥδε εἶναι».

Μεταμόρφωσις! Ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέμα τῆς χριστιανικῆς πορείας.

Τὴν μορφήν τὴν ὁποίαν ἐσχηματίσαμεν μὲ βίον τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ τὰς αἰσχροὺς ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος, ὀφείλομεν νὰ ἀντικαταστήσωμεν μὲ μίαν νέαν, κοσμουμένην μὲ ἀρετὰς. Ὀφείλομεν νὰ μεταμορφώσωμεν τὸ ἦθος μας, τὸν χαρακτῆρα μας. Ὀφείλομεν νὰ λάμψωμεν καὶ νὰ λευκανθώμεν. Ἴσως ἡ τοιαύτη μεταμόρφωσις ἀπαιτῇ μίαν ἀνάβασιν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἀρετῶν ἢ ἀνάβασιν αὐτῇ προϋποθέτει προσπάθειαν, κόπον, θυσίαν. Ἀλλ' ὅμως μόνον μίαν πραγματικὴν ἐσωτερικὴν Μεταμόρφωσις, θὰ μεταμορφώσῃ τὰ ἄτομα, τὰ κράτη καὶ τὰ ἔθνη καὶ θὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τὸ χάος, ἀπὸ τὴν συμφορὰν, ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ τοὺς καπνοὺς.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐδοκίμασε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὴν τεχνητὴν προόδον καὶ ὅλας τὰς νεωτερικὰς θεωρίας καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πλήρης ἀταξία καὶ γενικὴ ἀνατροπὴ ἐπῆλθε καὶ ἐπ' ἐκείνων εἰσέτι τῶν πραγμάτων τῶν ὁποίων ἡ πείρα ἀπέδειξεν τὴν γνησιότητά των. Καρπὸς τῶν προσπαθειῶν μας θὰ εἶναι ἡ συμμετοχὴ μας εἰς τὴν ἀνεκκλήτην Δόξαν.

Εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν συμμετέχουν πρόσωπα γνωστῆς δράσεως. Μετέχει ὁ Μωϋσῆς. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ εἶναι γνωστὰ, ὅσα γράφει ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος: «Μωϋσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραῶ, ἐλόμενος συγκαταμεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν· μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θηουρῶν τὸν ὀνειδισμόν τοῦ Χριστοῦ». Περιφρονεῖ τὰς ἀνέσεις καὶ ἐκλέγει τὴν ἀκανθόσπαρτον ἀτραπὸν τοῦ καθήκοντος. Ἀπορρίπτει τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Φαραῶ καὶ συγκαταμεῖσται μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Ἀγωνίζεται, δρᾷ, μάχεται.

Δι' αὐτὸ καὶ συμμετέχει εἰς τὴν ἀνεκκλήτην Δόξαν. Καὶ ὁ Ἡλίας; ἀποβαίνει ἀντικείμενον τῆς ὁργῆς τῆς Ἰεζάβελ ἐπειδὴ θέλει τὴν εὐσέβειαν καὶ κηρύσσει τὴν πατρῶαν θρησκείαν. Μία διαρκὴς πάλη ἡ ζωὴ του. Ἡ δρᾶσις του ὅμως αὐτῇ τὸν καθιστᾷ ἄξιον μιᾶς συμμετοχῆς εἰς τὴν ἀνεκκλήτην Δόξαν.

Τι δὲ νὰ εἴπῃ τις διὰ τοὺς συμμετέχοντας εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν μαθητὰς; Τὸ ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι. Ἰδοὺ ἀφήκαμεν πάντα καὶ κατηκολουθήσαμεν σοι» λέγουν εἰς τὸν Σωτῆρα. Θυσία ὑπέροχος.

Φίλε ἀναγιῶστα.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου, ὡς μαρμαρυγί-

Κοινωνικά Ζητήματα

ΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ

«*Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα
ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν.*»

Ὁ Χριστιανισμός, ὅπως καὶ ἄλλοτε ἀνεπτύχθη ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς, ἠδυνήθη νὰ ἐξυψώσῃ τὸ ἄτομον, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ σύνολον. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆ τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναφαίνεται καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν του καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν αὐτοῦ ἐφαρμογὴν πρὸ παντὸς δὲ εἰς τὴν Ἱδρυσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ τὸ παλλάδιον τῆς Θείας χάριτος, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐσεβὴς τῶν πιστῶν κοινωνία, τὸ «*βασιλεῖον ἱεράτευμα*» τὸ «*ἔθνος ἅγιον*» κατὰ τὰς προσφωρεσάτας ἀποστολικὰς ἐκφράσεις.

Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μέσα τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν πιστῶν, τὰ μυστήρια, διατηρεῖται ἀδιαλώβητος ὁ κοινωνικὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως χαρακτήρ. Οὕτω τὰ χριστιανικὰ μυστήρια δὲν ἐκτελοῦνται ἐν κρυφῷ καὶ παραβύστω, ἀλλ' ἐνώπιον ὅλων· ὑπάρχουν συνοδικαὶ διατάξεις θεσπίζουσαι τὴν τέλει τῶν μυστηρίων ἐν αὐτῷ τῷ Ἱερῷ Ναῷ καὶ παρουσία τῶν πιστῶν. Εἰς μερικὰ δὲ ἐξ αὐτῶν συμμετέχει ἐνεργῶς ἡ Ἐκκλησιαστικὴ κοινότης. Οὕτω π. χ. εἰς τὸ μυστήριον τοῦ γάμου κατ' ἀρχαίαν ἐκκλησιαστικὴν συνήθειαν, διατηρηθεῖσαν εἰς πολλὰς χριστιανικὰς χώρας λαμβάνει χώραν τὸ ἐξῆς ἔθιμον: Μερικὰς ἐβδομάδας πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ὁ ἐφημέριος ἀναγγέλει πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης τὸν τελεσθισόμενον γάμον, διὰ νὰ δυνηθῶσιν οἱ πιστοὶ νὰ ἐγείρωσιν ἐνστάσεις εἰς τὴν περίπτωσιν κωλυμάτων. Εἰς τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος οἱ συμμετέχοντες λαμβάνουν μαρτυρικὰ σημεῖα (φλωρία ἢ χρήματα) πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς συμμετοχῆς των. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μυστήριον τῆς Ἱεροσύνης, ὁ ἐπίσκοπος προτείνει τὸν χειροτονηθισόμενον εἰς τὸν λαὸν καὶ ἐρωτᾷ αὐτοὺς: ἄξιος;

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὁ κοινωνικὸς χαρακτήρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως διαφαίνεται ἐναργέστερον εἶναι τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τὸ ἐπίκεντρον καὶ ὁ ἄξων ὅλης τῆς χριστιανικῆς λατρείας. Εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον θὰ θιγῶσιν ὠρισμένα σημεῖα, προκειμένου ὁ εὐσεβὴς ἀναγνώστης νὰ σχηματίσῃ μίαν

ζων λυκανυγὲς μίαν ἀτελευτήτου ἡμέρας ἀνεκκλήτου Δόξης θὰ πρέπει νὰ σὲ ἀφηνίση ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς ἁμαρτίας. Μίας ἡμέραν θὰ ἠχήσῃ καὶ διὰ σὲ τὸ ἔσχατον προσκλητήριον καὶ θὰ σὲ καλῇ νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν τῇ γῇ. Πρέπει νὰ εἶσαι ἔτοιμος, διὰ νὰ συμμεθέξῃς εἰς τὴν ἀνεκκλήτου Δόξαν. Ὁ Ἰησοῦς θέλει πλησίον του μαχητὰς, ζηλωτὰς, ἀνθρώπους τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δόσεως. Ἐξέτισε τὸν ἑαυτὸν σου: Εἶσαι τοιοῦτος;

ἀμυδρὰν εἰκόνα τοῦ λειτουργικοῦ θησαυροῦ ἀπὸ τῆς κοινωνικῆς του πλευρᾶς καὶ νὰ συμμετέχῃ οὕτω ζωηρότερον εἰς τὴν Θεῖαν λατρείαν.

Ἡ θεία λειτουργία ὡς γνωστὸν ἀρχίζει διὰ τῆς φράσεως «*εὐλογημένη ἡ βασιλεία κλπ.*». Ἡ λέξις ἐδῶ «*βασιλεία*» δὲν ἔχει μόνον μεταφυσικὸν χαρακτήρα· συσχετιζομένη μὲ τὰς φράσεις «*ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου*» καὶ «*ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν*» ἀποκτὰ πρακτικὴν σημασίαν καὶ φανερώνει τοὺς ἐνωθέντας διὰ τῆς πρὸς Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἁγίον Πνεῦμα πίστεως. Οὕτω ἡ Θεία λειτουργία ἀρχεται διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Παντοδυνάμου Κράτους τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς εὐλογίας τῶν πολιτῶν τοῦ κράτους αὐτοῦ, οἵτινες εἶναι οἱ πιστοί.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ κοινωνικοῦ χαρακτήρος τῆς Θείας λατρείας.

Αἱ λειτουργικαὶ ἐκφράσεις, ἀπαντῶνται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, «*Ἐν Εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*». «*Ἄνωσχῶμεν τὰς καρδίας*». «*Οἱ τὰ χειροῦ μυστικῶς ἐκονίζοντες*» κ.ο.κ. Ἡτοι τὰς εὐχὰς ἀναφέρει ἡ κοινωνία τῶν εὐρισκομένων πιστῶν. Καὶ αὐτὰς τὰς εὐχὰς, τὰς ὁποίας ἐκφέρει μυστικῶς ὁ ἱερεὺς, εἶναι διατετυπωμέναι εἰς πλυντηρικὸν. Οὕτω κατὰ τὴν οὐσιώδη εὐχὴν τῆς μετουσίσεως τῶν θείων δώρων, λέγει ὁ ἱερεὺς: «*Ἐπιπροσφέρομεν σοὶ τὴν λογικὴν ταύτην κ.λ.π.*». Δὲν λέγει προσφέρω· καὶ τοῦτο διότι συμμετέχει εἰς τὴν προσφορὰν σύμπασα ἡ κοινότης.

Ὁ ἱερεὺς προκειμένου νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν τέλει τῆς θυσίας καὶ νὰ ἀξιῶσῃ παρὰ τῶν πιστῶν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, συνιστᾷ εἰς τοὺς παρευρισκομένους τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς καθ' αὐτὸ κοινωνικῆς ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης. Οὕτω λέγει «*ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν*». Ἄνευ ἀγάπης, ἅς μὴ ὁμολογήσωμεν τὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης· ἄνευ συγγνώμης ἅς μὴ πλησιάσωμεν νὰ ἴδωμεν τὸν ἐπιτοῦ Γολγοθᾶ ἀνελθόντα διὰ τὴν συγγνώμην τοῦ ἀνθρώπου. Ἐχομεν ἄραγε προσέξει τὴν σημασίαν τῆς προτροπῆς αὐτῆς;

Ὁ ἱερεὺς τὰς εὐλογίας του, τὰς εὐχὰς του, τὰς ἀπευθύνει πρὸς ὅλους, ἀνεξαρτήτως φύλλον, κοινωνικῆς τάξεως, ἡλικίας: Πραγματοποιεῖ τὸ ρητὸν τοῦ Παύλου: «*Πάντες γὰρ ἐν ἑσμέν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*». Οὕτω κατὰ τὴν Μεγάλῃν εἴσοδον μνημονεύει «*πάντων ἡμῶν μνησθεὶς Κύριος, ὁ Θεός*». Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ γράφομεν κακίζοντες μίαν ἐπικρατήσαν συνήθειαν τῶν ἱερέων, νὰ μνημονεύουν ὠρισμένους κατὰ τὴν Μ. Εἴσοδον. Αὐτὸ δὲν ἀπ' αὐτὰ εἰς οὐδεμίαν τυπικὴν διάταξιν καὶ εἰς οὐδένα λειτουργικὸν κώδικα. Καταστρέφει τὴν κοινωνικὴν ἀρμονίαν καὶ καλλιεργεῖ μερικὰς ἀφελεῖς φιλοδοξίας καὶ ἐγωισμούς. Ὅχι λοιπὸν καινοτομίας.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἐκδηλοῦται καὶ πρακτικῶς ὁ κοινωνικὸς χαρακτήρ εἶναι ἡ μὲ τάλπητις ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου καὶ διὰ τῆς αὐτῆς λαβίδος. Οἱ πάντες μεταλαμβάνουν τοῦ αὐτοῦ Σώματος καὶ Αἵματος. Οὐ-

ΘΛΙΒΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

Ὁ εὐγενὴς ζήλος τῆς Ἑνώσεως Νέων Γυναικῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἰδέαν τῆς διοργανώσεως διαλέξεων. Πλὴν ὅμως ἡ πραγματοποίησις τῆς ὥρας αὐτῆς ἰδέας προσέκρουσεν εἰς τὴν ἀδικαιολόγητον ἀρνήσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων ἐξ ἡμετέρου κ. Ὑπουργοῦ. Ὁ κ. Ὑπουργὸς δὲν ἐπέτρεψε τὴν διοργάνωσιν τῆς διαλέξεως αὐτῆς διότι οἱ διοργανωταὶ ἦσαν παλαιοημερολογίται !!

Τὸ γεγονός αὐτό, μικρὸν καθ' ἑαυτό, ἔχει τεραστίαν συνέπειαν καὶ ἀποδεικνύει τὸ φρόνημα καὶ τὰς διαθέσεις, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Καὶ ἐν πρώτῳ διὰ μιᾶς τοιαύτης ἀρνήσεως ἀποστερεῖ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, μιᾶς πνευματικῆς τροφῆς, ἀπαραιτήτου καὶ ἀναγκασιάτης διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ. Εἶναι τὸσον μεγάλη ἡ διαφθορά καὶ τὸσον ὀλίγοι οἱ ἐστίαι τῆς ἀντιδράσεως τοῦ κολοῦ, ὥστε ἔπρεπε διὰ παντός τρόπον νὰ παραινῇται ὁ ζήλος εἰς τοιαῦτα ἔργα καὶ νὰ ἐνισχυεῖται ἡ προσπάθεια διαφόρων ὁμίλων. Εἶναι αὐτό, χρηματικὴ ἢ πράξις τῆς ἀρνήσεως τοιούτων ἐνεργειῶν, εἰς νέους διατηρηθέντας ἀγνοῦς ἀπὸ οἰονδήποτε πολιτικῶν καὶ ἠθικῶν μᾶσματος.

Εἰς τὴν ματαιωθείσαν διάλεξιν δὲν θὰ ἐθίγετο οὐτε τὸ ἐργατικὸν ζήτημα, οὐτε τὸ κοινὸν πρόβλημα ἀλλ' οὐδὲ κἀν θὰ ἀνετύσσετο ἡ θέσις τοῦ παλαιοημερολογίτου οὐ. Ὁ ὁμιλητὴς θὰ ἀνέπνευσε τὴν μορφήν καὶ τὸ ἔργον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἤσκησε ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πνευμάτων ὁ μέγας οὐτός ἀνὴρ καὶ ἐν τέλει τὰ καθήκοντα τῶν συγχρόνων χριστιανῶν Ἑλλήνων ἐναντὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου. Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς σκέπτονται οἱ σύγχρονοι πολιτικοὶ ἡγέται, αὐτοὺς τοὺς

δεμίαν διάκρισιν, οὐδεμίαν προτίμησιν. Πόσον ὑπέρροχος καὶ Μεγαλειώδης σκηνὴ! Ὅσαίς παρατηρῶ τὴν σκηνὴν αὐτὴν, φαντάζομαι τὴν εἰκόνα τοῦ Μυστικοῦ σώματος τοῦ Σωτῆρος, οὗτινος πάντες εἰμεθα μέλη κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀ. Παύλου. Ἡ εἰκὼν λήγει διὰ τῆς διανομῆς τοῦ ἀντιδώρου. Σεβάσιμον λείψανον τῶν περιφώνων Κυριακῶν δεινῶν, ἀποτελεῖ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ κοινωνικοῦ πνεύματος καὶ ἀναζωογονεῖ εἰς τὰς ψυχὰς μας τὴν δύναμιν τῆς ἀγάπης.

Φίλε ἀναγνώστα

Διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν, θὰ ἠδυνήθης νὰ ἀντιληφθῇς ὁποίας μεγαλειώδους σκηνῆς συμμετέχεις, παρευρισκόμενος εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν. Ἀποτελεῖς μέλος μιᾶς ἰδεώδους κοινωνίας, ἰσάμενος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἀνατεμένων τὰς αὐτὰς εὐχὰς πρὸς τὸν ἴδιον Δημιουργὸν καὶ Πατέρα. Ὁ γράφων τὴν στήλην αὐτὴν παρακαλεῖ ἰδιαίτερος τοὺς ἱερεῖς καὶ ἱεροψάλτας νὰ μὴ καταστρέφουν διὰ τῆς σπουδῆς των, τῆς ἐπαγγελματικῆς συνηθείας, τῆς ξηρότητος τῶν ἐκφράσεων, τὴν μεγαλειώδη αὐτὴν εἰκόνα. Ἄς ἐμπνέονται καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, καὶ καθ' ἡμέραν ἅς εἶναι νέα δι' αὐτοὺς. Ἄς ὁμιλεῖ καθ' ἑκάστην ἡ καρδίαν των. Ἐκάστη λειτουργία εἶναι καὶ μία νέα ἐκκοινωνία. Ὅλοια τιμὴ δι' αὐτοὺς!

Ἡ Θεῖα λειτουργία εἶναι ὄπλον εἰς χεῖρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς μέσον ἁγιασμοῦ ἀλλὰ καὶ ὡς εὐκαιρία δημιουργίας χριστιανικῶν κοινωνικῶν βιωμάτων. Ἄς προσέχωμεν.

ὁποίους ἀνέδειξε ἡ λαϊκὴ ψήφος, διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ.

Τὸ ζήτημα ὅμως παρουσιάζει καὶ μίαν ἄλλην ἀποψιν. Οἱ αἰτήσαντες καὶ διὰ προσωπικῆς τῶν μάλιστα παρουσίας εἰς τὸν κ. Ὑπουργόν, τὴν ἀδειαν νέοι εἶναι μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας. Ὡς πολῖται δὲ ἐκτελοῦν πιστῶς τὰ καθιερωμένα καθήκοντα. Φορολογοῦνται, στρατεύονται, (πολλοὶ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν τὸ πολυτίμον αἱμὰ των εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ ἐξακολουθοῦν εἰσεῖν οἱ συνάδελφοί των νὰ προσφέρουν πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα) καὶ τέλος καλοῦνται ἵνα διὰ τῆς ψήφου των φέρουν εἰς τὴν ἐξουσίαν, οὐτοῦς, οἱ ὁποῖοι ἐπιλήρομοντες γενόμενοι τούτου, ἐμπνέουν εἰς τὰ ὑπογραφεῖα.

Ἡ πιστὴ δὲ ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἐξασφαλίζει εἰς αὐτοὺς τὴν δυνατότητα, κατὰ τὸν νόμον τῆς πολιτικῆς ἰσορροπίας, νὰ ἔχουν δικαιώματα. Καθῆκον ὅθεν τῆς πολιτείας εἶναι ὁ σεβασμὸς τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. Βεβαίως ὑπάρχει ἕνας περιορισμὸς : ἡ ἐξάσκησις οἰονδήποτε δικαιώματος δὲν πρέπει νὰ ἀπειλῇ ἢ νὰ ἐγκυμονῇ τὸν κίνδυνον ταραχῶν. Τότε τὸ Κράτος χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς ἀσφαλείας τῶν πολιτῶν ἀρνείται τοιαῦτα δικαιώματα. Μεταξὺ ὅμως τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν δὲν ὑπάρχει καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἥτις ἔιχε τῆς ὑπερτάτης ἠθικῆς κυρώσεως παρ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος. Ἐχὼ τὸ δικαίωμα νὰ πρεσβεύω οἰονδήποτε θρησκευτικὰς ἀρχὰς προκρίνω. Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ἀσκῶ τὰ τῆς θρησκείας μου καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐπιθυμῶ. Οὐδεὶς δύναται νὰ μοὶ ἐπιβάλλῃ ὀρισμένην μορφήν πίστεως καὶ λατρείας.

Κατόπιν αὐτῶν τῶν διεθνῶς ἀποδεχθέντων καὶ δι' αἱματίνων ποταμῶν κατοχυρωθέντων ἠθέμεν τὸ ἐρώτημα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν: Πῶς θὰ πρέπη νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ πράξις Ἑλληνος ὑπουργοῦ ἀρνούμενου δικαιώματα Ἑλλήνων πολιτῶν, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τῆς ἐπιθυμίας τῶν δευτέρων νὰ πρεσβεύουν ἰδίας Ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς, βασιζομένης μάλιστα κανονικῶς καὶ ἱστορικῶς ;

Ἡμεῖς βαθύτατα λυπούμενοι διὰ τὴν ἀστοργίαν αὐτῆς συμπεριφορᾶς Ἑλλήνος πολιτικοῦ ἐλπίζομεν νὰ πρόκειται περὶ ἐξαιρέσεως. Φρονοῦμεν ὅτι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μεγάλου Περικλέους καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐκείνων τῶν τιμησάντων τὸν ἀνατολίτην ἀντίπαλόν των διὰ τοῦ ὀπίσθιου Βῆματός των, δὲ θὰ ἔπαυσαν νὰ σεβῶνται τοὺς Ἑλληνογενεῖς καὶ Ἑλληνοπρεπεῖς θεσμούς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἰσοπολιτείας. Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ ἐπεξεργαζόμενοι τὴν μορφήν τοῦ συντάγματος τοῦ κατ' ἐξοχὴν φιλελευθέρου καὶ εὐγενεοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ, θὰ λύσουν ὀριστικῶς ἐν οὐσιώδεις πρόβλημα καὶ θὰ ἀρουν μίαν ἀδικίαν καὶ διδοῦσαν τὴν Πατρίδα μας.

Στρέφοντες δὲ τὸν λόγον πρὸς τοὺς ὁμόφρονας ἀδελφοὺς τοὺς κατοικοῦντας τὴν ἡμετέραν καὶ τὴν ξένην, παρουσιάζομεν εἰς αὐτοὺς τὴν κατάστασιν ὡς ἔχει. Εἰς τὸν ἐνδοξον τοῦτον τόπον δύναται τις νὰ εἶναι χιλιστής, ἄθεος, εὐαγγελιστής, βουδδιστής, μόνον παλαιοημερολογίτης δὲν δύναται νὰ εἶναι. Τὸ γεγονός βέβαιον αὐτὸ ἐξηγεῖ ἐν τινὶ μέτρῳ τὴν εὐγένειαν τῶν ἰδανικῶν μας· μᾶς ὑποδεικνύει ὅμως καὶ τὸν τρόπον τῆς δράσεως. Ἐφ' ὅσον εἰμεθα βέβαιοι διὰ τὴν ὀρθότητα τῶν ἀρχῶν μας. Ἐφ' ὅσον βασιζόμεθα ἀδασειστικῶς ἐπὶ Ἐκκλησιαστικῶν, κανονικῶν καὶ ἱστορικῶν βάσεων. Ἐφ' ὅσον εἰμεθα ἐλεύθεροι Ἑλληνες πολῖται, ἐκτελοῦντες μετὰ πιστῆς εὐσυνειδήσεως τὰ καθήκοντά μας. Ἐφ' ὅσον ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν ἔχομεν καθῆκον νὰ διοργανώσωμεν τὰς δυνάμεις μας. Εἶναι δὲ τοῦτο τὸ μόνον εὐκὸλον. Ἡ ἀρχή, ἡ κεφαλὴ, ἡ ἡγεσία ὑπάρχει ἐν τῷ προσώπῳ τῶν τριῶν ἀρχιερέων μας. Ἐκαστὸς ὁμόφρονος ἀδελφός ὁφείλει νὰ ἀπαιτῇ τὴν συνειδήσειν ὅτι ἀνήκει εἰς ἐν διαργον ὅσον ὅσον ὅτι εἶναι ὁπλίτης μιᾶς στρατευμένης Ἐκκλησίας.

Ἡ διοργάνωσις λοιπὸν ὁ σκοπὸς μας· δταν θὰ πραγματοποιηθῇ αὐτή, τὰ πράγματα θ' ἄλλασουν. Τότε καὶ ἡ θέσις μας εἰς τὴν κοινωνίαν θὰ ἔχῃ ἄλλην

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΙ ΦΙΛΟΞΕΝΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καί ἡ ἀδελφή, ἀφοῦ χωρὶς νὰ σταθῇ ἔδωκε τὰς ἐξηγήσεις ταύτας εἰς τὸν Λουδοβίκον τοῦ ὁποίου ἐγνώριζε τὴν εὐσέβειαν, ἀπεσύρθη διότι μακραὶ συνομιλίας μετὰ τῶν ξένων δὲν ἐπιτρέπονται διὰ τὰς ἀδελφάς. Ἐδιπλασίασε δὲ τὸ βῆμα τῆς διὰ νὰ φέρῃ φάρμακόν τι εἰς ἄλλον ἀσθενῆ, ὁ ὁποῖος τὴν περιέμενεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης.

Ὁ Λουδοβίκος, τὸν ὅποιον ὁ καιρὸς τῆς ἐργασίας ἐκάλει εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἀπεχαιρέτησεν ἤδη τὸν ἀδελφόν του καὶ ἀπεμακρύνθη ῥίπτων βλέμμα οἴκτου πρὸς τὸν δυστυχῆ ἁμαρτωλόν, τὸν ὅποιον ἡ ἀδελφή εἶχε σύστησιν εἰς τὰς προσευχάς του. Δὲν ἔπαυσε δὲ καθ' ὁδὸν νὰ ἐξαιτῇται δι' αὐτόν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἐπομένην κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐλθὼν εἰς τὸ νοσοκομεῖον εὔρε τὸν Παῦλον τεταραγμένον, τεθορυβημένον, ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ ζητοῦντα ἐπιμόνως νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς ἄλλην αἴθουσαν.

—Εἶναι αὐτὸς—ναὶ σοῦ λέγω!

—Καὶ ποῖος λοιπὸν φίλε μου;

—Εἶναι αὐτός.... εἶναι ὁ κλέπτης, ὁ ληστής, ὁ ὁποῖος με ἐφόνευσε! Παρατήρησε, ἐξηκολούθησεν ὁμιλῶν σιγαλὰ εἰς τὸν Λουδοβίκον· παρατήρησε αὐτὸ τὸ μέτωπον, αὐτοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, αὐτὸ τὸ πρόσωπον, αὐτὰ τὰ χεῖλη, ὅλην αὐτὴν τὴν κεφαλὴν. Ὡ! Εἶναι αὐτός. Πρὸς Θεοῦ φέρε με μακρὰν τοῦ θηριώδους τοῦτου ζώου!

Ὁ Λουδοβίκος ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἄγρυπνον ἀσθενῆ, ὅστις ἦτο ἐξηπλωμένος ἀκίνητος εἰς τὴν γειτονικὴν κλίνην καὶ ἐφρικῆσε βεβαιωθείς διὰ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν, ὅτι ὁ ἀδελφός του δὲν ἦπατατο. Ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος τὸν ὅποιον εἶχεν ἴδει εἰς τὸ δάσος καὶ ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχε ματαίως παλαίσῃ ἦτο ὁ ἄθλιος, ὅστις τοὺς ἐστέρησε παντὸς ὅ, τι εἶχον καὶ τοὺς ἔχυσεν καὶ τὸ αἷμά των.

—Πάρε με ἀπ' ἐδῶ, ἐπανελάμβανεν ὁ Παῦλος, ἄλλως θὰ σηκωθῶ, θὰ ριθῶ κατ' ἐπ' αὐνοῦ καὶ θὰ τὸν φονεύσω!

Ὁ Λουδοβίκος ἠννόησε καλῶς ὅτι ὁ ἀδελφός του ὑπέκυπτεν εἰς ἐκδικητικὴν σκέψιν· οὐχ ἦτον ἐνθυμούμενος τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅχι μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ὑποβοη-

θῇ, ἀλλ' ἐζήτησε μάλιστα καὶ νὰ καταπολεμήσῃ τὰς ὁρμὰς πάθους βίαιου καὶ ἀλόγου, καὶ νὰ προπαρασκευάσῃ εἰς τὸν ἀγαπητόν του ἀδελφὸν νίκην ἐνδοξὸν ἐναντίον τῶν παθῶν του.

Ἐλαβε λοιπὸν τὰς χεῖράς του, τὰς ἐσφιγξε τρυφερῶς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του καὶ ἀφοῦ τὸν ἠσπάσθη, τῷ εἶπε με τόνον γλυκύν: «Ἡσυχάσε ἀγαπητέ μου ἀδελφέ· αἱ βίαιαι αὗται κινήσεις ἡμποροῦν νὰ βλάψουν τὴν θεραπείαν σου. Ὡ, ἐννοῶ καλῶς ὅτι δὲν ἡμπορεῖς νὰ ἴδῃς ἀταράχως τοῦτον τὸν ἄνθρωπον· τὸ αἰσθάνομαι, τὸ ὑποφέρω καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος· ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί ἡμποροῦμεν νὰ κάμωμεν; Δὲν ἐτιμωρήθη ἤδη ἄρκετά; Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ὠδήγησεν ἐνταῦθα διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ἡ θεία δικαιοσύνη τὸν ἀνέλαβε νὰ μᾶς ἐκδικήσῃ. Ἴδου αὐτὸς μᾶλλον ἀξιολύπητος ἢ σύ. Ὑποφέρει, εὐρίσκεται ἐν ἀπελπισίᾳ· διότι λέγουσιν ὅτι ἡ πληγὴ του εἶναι θανάσιμος. Θὰ εἴμεθα βάρβαροι ὡς αὐτός, ἐάν ἡ κατάστασις του δὲν μᾶς ἐμπνέῃ οἶκτον.

—Εἶμαι σύμφωνος, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος· θὰ ἤμην ἄδικος ἂν τῷ ἠυχόμην νὰ πάθῃ ἀκόμη. Δὲν ἡμπορῶ ἐν τούτοις νὰ τὸν βλέπω. Θέλω νὰ φερθῶ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν, διότι ἡ παρουσία του μὲ κάμνει ἑξαλλον.

—Ἐ! ἀδελφέ μου, ἰδου κατάλληλος περίστασις νὰ δείξῃς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς σου! Δὲν γίνεται τις ἐνδοξος νικῶν ἑαυτόν καὶ ὑψοῦμενος ὑπεράνω τῶν χυδαίων παθῶν του; Ἡ ἠθροσκεία τῷ ὄντι, ὅταν μᾶς ἐπιβάλῃ νὰ συγχωρῶμεν καὶ τοὺς πλέον σκληροτέρους ἐχθρούς μας, μᾶς ἀνυψοῖ εἰς τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν.

—Νὰ συγχωρήσω ἐγὼ τὸν ἄθλιον αὐτόν; Ὁχι, ὄχι· ποτέ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ ΘΕΣ) ΝΙΚΗΣ

Τὴν Κυριακὴν 27ην Ἰουλίου(π. ἡμ.) ἐκετέλεσamen εἰς τὸν Ἱερόν ἡμῶν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Ἱερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀποδημησάντων εἰς Κύριον ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφῶν, διατελεσάντων Ἱερέων, Προέδρων, Συμβούλων, Ἱδρυτῶν καὶ Εὐεργετῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Κοινότητος καὶ κατὰ τὸ ὅποιον κατόπιν εἰδικῶν προσηλύσεων παρέστησαν ἅπαντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἀδελφοὶ ἡμῶν. Μετὰ τὸ πέρας τούτου, ὁ Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τῆς Κοινότητός μας κ. Γαβριὴλ Λίβερης, δι' ἐμπνευσμένης διαιρέσεως ἀπέτισε φόρον τιμῆς πρὸς τοὺς ἀποδημήσαντας ἀγαπητούς μας ἀδελφούς, ἐκ μέρους δὲ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου δ κ. Ἀντώνιος Πέππας, ὁμιλήσας ἐτόνισε τὸν ἕηλον, μετὰ τὸν ὅποιον εἰργάσθησαν οἱ μεταστάντες καὶ ὅπως οἱ διαδεχόμενοι τούτους ἐργασθῶσι μετὰ τὸν αὐτὸν ἕηλον πρὸς ἐξύψωσιν καὶ εὐδόωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἦτο τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐδεξιόθῃ τὰ μέλη του εἰς τὸ παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γραφεῖα του. Ἀρίστη ἦτο ἡ ἐν γένει τελετὴ, ἥτις ἄφησε τὰς πλέον καλλιτέρας ἐντυπώσεις, δριμύνηται δὲ εἰς αὐτὴν ἐν γένει δρᾶσιν τῆς Νέας Διοικήσεως, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ Προέδρου τῆς κ. Γεωργίου Καραγιαννίδη, ὡς καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμ. κ. Παναγ. Κοσσανᾶ, τοῦ ἀντιπρ. κ. Ἀριστ. Κοττοπούλου καὶ τῶν λοιπῶν κ.κ. Συμβούλων.

βαρότητα, καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς δὲν θὰ μᾶς ὑποδέχεται ὡς ἀπορριφθέντας φοιτητάς, διότι θὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ ἀρνησις του δὲν θὰ χωρῇ πλέον.

Τὸ πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ αὕτῃ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Ἡμεῖς ἀρκοῦμεθα νὰ ὑποδείξωμεν τὴν ἀνάγκην τῆς καὶ νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ διοργάνωσις τῶν δυ ἁ μεῶν μας ἀποτελεῖ μίαν οὐσιώδη π. οὐτόθεσιν τοῦ θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ ἐρωϊσμός τοῦ ἀνθρώπου οὐδέποτε δύναται νὰ ἀντιμετώπισῃ τὴν φρίκην καὶ τὸν ὀλεθρὸν μιᾶς θεομηνίας. Ἡ θεομηνία ὡς ἐκδηλώσις τῆς φοβερᾶς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως, τῆς τιμωροῦσας τοὺς ἀσεβεῖς, θὰ παρμένη πάντοτε ἔξω τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης ἀνύτης, καὶ τοῦτο διότι «ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσεται». Συνεπείσθη ἡ γῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Συνεπείσθη διότι δὲν ἠνείχετο τὴν ἀσέβειαν, τὴν διαφθορὰν καὶ τὰ καλυμμένα ἐγκλήματα τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δυναστεία τῆς πορνείας, τῆς μοικείας καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλημάτων ἀπέκρυπεν ὡς βαρὺ νέφος τὸν ἥλιον τῆς θείας ἀγάπης. Πόλεις κατεχώθησαν ὑποκάτω τῶν ὑδάτων ὡς ἄλλα Σόδομα καὶ Γόμορα ὅρη ἀνέβησαν καὶ κα ἐβήσαν πεδία, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ ψαλμοῦ. Καὶ ἡ ἐπιστήμη τὴν ὁποίαν ἐθεοποίησε ὁ ἄνθρωπος; Εἰς οὐδὲν ὠφέλησε! Δὲν διέσωσε τοὺς καταστραφέντας, δὲν ἀπέμακρυνε τὴν συμφορὰν, δὲν ἀπέτρεψε τὸν ὀλεθρὸν. Αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶδμεν νὰ συμβαίνειν, ἀποτελοῦν τὸ προοίμιον τῆς ἐκδηλώσεως τῆς θείας ὀργῆς. Πρόσχομεν λοιπόν! Τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ κράτος τῆς θείας ὀργῆς, παρὰ μόνον ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτόν. «Ὅταν ἐκκλαφῇ ἐν τάχει ὁ θυμὸς Αὐτοῦ, μακάριοι πάντες οἱ πεποινθότες ἐπ' αὐτῷ».

ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

Πολλάνις ἡ ἱστορία ἀναφέρει προσπάθειάς ἰδρύσεως ἐβραϊκοῦ κράτους. Ἀλλὰ καὶ πολλάνις τὴν πομπώδη ἰδρυσὶν διεδέχθη ταχεῖα ἐξαφάνισις. Ὁ δὲ ἐβραϊκὸς λαὸς γνωρίζει ὅτι πάντα ἄλλων καλύτερον, οἷ τὰ θεμέλια ἐνὸς κράτους εἶναι πάντοτε ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις. Ἐνὰς φαινότατος φάρος πίστεως εἶναι δι' αὐτοὺς καὶ ὁ Γολγοθᾶς. Εἰς αὐτοὺς λοιπόν ἐναπόκειται ἡ νὰ ζητήσων συγγνώμην γονυπετεῖς πρὸ τοῦ Γολγοθᾶ διὰ τὸ ἱστορικὸν ἐγκλήμα των ἢ νὰ συνεχίσουν τὸ ἐγκλήμα των εἰς βάρος τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἀναπηθήσαντος Χριστιανισμοῦ.

Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῆς Χριστιανότητος. Ἡ ἐπιστροφὴ εἰς Χριστὸν τῶν Ἑβραίων θὰ χαροποιήσῃ ὅλους μας ἡ ἐμμονὴ των ὁμῶς πρέπει νὰ μᾶς κἀν προσηκτικούς. Ἡ κρατικὴ ἐξουσία εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων εἶναι ἐν εἰσέτι δυνάμει διὰ τὰ βάλλον ἐναντίον τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ σύνθημά μας ἔστω «Στώμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

ΑΘΛΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ὡς χριστιανοὶ δὲν εἴμεθα μισαλλόδοχοι, σεβόμενοι τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων. Οὐδέποτε ὁμῶς προβαίνομεν εἰς διαχτυλὰς ἐκδηλώσεις καὶ λεπτὰς φιλοφρονησεις διὰ τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἀντιπάλων τῆς πίστεώς μας. Καὶ τοῦτο διότι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ χριστιανικὴ μας ἀξιοπρέπεια.

Ἐκκλητικοὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸ φυλλάδιον «Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν» τὸ ἐκδιδομενὸν παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Ματθαίου ἐγκαρδίους εὐχὰς διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ... κράτους τοῦ Ἰσραὴλ. Δὲν ἀπομένει εἰς τὸν Ἅγιον Πατέρα τῆς Κεραιάς, παρὰ νὰ σταίῃ εἰς τὸ νέον Κράτος τῶν Ἑβραίων ὡς ἀποστολικὸν Νούντιόν του, τὸν Μέγα Προτοσύγγελλον του.

ΛΥΠΗΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν, ἐπρόκειτο νὰ γάλῃ διὰ πρῶτην φορὰν χορωδία Νέων καὶ Νεαρίδων. Ὄντω εἰς τοὺς θόλους εἰς τοὺς ὁποίους ἀντήχησαν τὰ μουσικὰ μεγαλοφυήματα τῶν ἀθανάτων διδασκάλων τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, θὰ ἀντηχήσουν ἅτακτοι φωναὶ καὶ

κακότεχνοι παντάδες. Ἀντιούμεθα διὰ τὴν κατάργησιν μιᾶς αἰωνοβίου παραδόσεως εἰς αὐτὴν τὴν κοιτίδα τῆς. Θὰ ἦτο ὁμῶς εὐχάριστοι ἐὰν τὸ λυπηρὸν αὐτὸ γεγονός δὲν ἀπετέλει προοίμιον ἄλλων διότι ἐνὸς κακοῦ γεγονότος, μύρια ἔπονται.

Ο ΑΓΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Εἰς τὰ Παραρτήματα

Πλεῖστοι περιοχαὶ τῆς Πατρίδος μας, καὶ δὴ αἱ ἀκριτικαὶ, ἀντιλαμβανόμεναι ἀκριβέστερον τὴν ἐθνικὴν σπουδαιότητα τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος, ἐργάζονται συστηματικώτερον. Ὄντω τὰ Παραρτήματα Κομοτηνῆς, Καβάλλας, Αἰβάρας, Σεργῶν, Σάμου, Θάσου Ἀρκαδίας, Πατρῶν, Μεσσηνίας Παγγαίου, Φθιώτιδος, Χίου, Αἰγίνης, Εὐβοίας, Κορινθίας, Κρήτης ἀπέστειλαν τηλεγράμματα πρὸς τοὺς ἀρμοδίους, συνιστῶντα τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐπιμάρχου ζητήματος. Ἐλπίζομεν ἡ φωνὴ των, νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὡς φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις· ἀλλοίμονον τότε! Περιφρονοῦνται οἱ πλέον δεδοκιμασμένοι ἀπὸ τὰς ἐθνικὰς περιπετείας Ἕλληνες καὶ καταστρέφεται ἡ ἔννοια τῆς στοργῆς τῆς Πατρίδος εἰς τὰς ψυχὰς των.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Αἱ κάτωθι μοναχαὶ, Παρθενία Χατζησταθόγλου, Κλεονίκη Παπουτσάκη, Σωφρονία Κουνέλη, Μαριὰμ Μετςλοπούλου, Βικτωρία Ζήση, ἀνεχώρησαν πρὸ καὶ τοῦ ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Μενιδίου (πατρὸς Ἰωαννίου), ἀνευ εὐλόγου αἰτίας καὶ ἀνευ εὐλογίας. Κατόπιν αὐτοῦ αἱ ὡς ἄνω μοναχαὶ ὡς μὴ ἐκπροσωποῦσαι πλέον τὴν Ἱερὰν Μονήν, δέον νὰ μὴ γίνωνται δεκταὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν φίλων καὶ προστατῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

(Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς)

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΥΧΟΜΕΝΗ ΤΟΝ ΑΝΑΚΤΑ

ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΥΛΟΝ ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἱερὰ Σύνοδος Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ Πανελληνίος Θρησκευτικῆ καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθόδοξος Κοινωνία μετὰ πανδήμου δοξολογίας παρ' ἀπασι ἐν Κράτει Ἱεροῖς Ναοῖς Παλαιομερολογικῶν ἐπὶ σημερινῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ Ὑμετέρας Μεγαλειότητος κατὰ Πάτριον ἐορτολόγιον, ὑποβάλλωσιν Ἀδελφὲς εὐλαβῶς θερμοτάτην παράκλησιν ὅπως εὐδοκήσῃ καὶ ἀποδεχθῇ ἐγκαρδιωτάτας εὐχὰς πάντων μελῶν πρὸς δὲ καὶ εὐκρινῆ διαβεβαίωσιν περὶ πλήρους ἀφοσίσεως αὐτῶν Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι καὶ λοιπῇ Βασιλικῇ Οἰκογενείᾳ.

Ὁ Πρόεδρος—Συνόδου Ἐκκλησίας Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ πρόεδρος Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας
ΚΟΝΤΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 10 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Παρασκευὴν πανηγυρίζει ὁ ἐν Ροῦμ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἁγίων Τριῶν Παρθένων. Κατὰ τὴν ἐορτὴν θέλει τελεσθῇ λαμπρὰ ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετὰ καλλικράνων φατῶν καὶ ἀστοκλασίας. Καλοῦνται δὲ οἱ φιλόδοκτοι ὅπως προσέλθωσιν.